

A close-up photograph of a man's chest and hands. He is wearing a dark grey suit jacket, a light blue dress shirt, and a dark tie. His hands are clasped in front of him. A yellow ring with a clear stone is visible on his left ring finger. The background is a solid magenta color.

MOJE
DRAHÁ
NEVĚSTA

ILSA MADDEN-MILLS

BARONET

Moje drahá nevěsta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilsa Madden-Mills
Moje drahá nevěsta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MOJE
DRAHÁ
NEVĚSTA

MOJE
DRAHÁ
NEVĚSTA

ILSA MADDEN-MILLS

Kapitola 1

GRAHAM

Přes hřiště vane únorový vítr. Přimhouřím oči a беру na sebe chlad jako brnění.

Když se řadíme, panuje hmatatelné napětí. Dokonce i stadion utichl. Na hodinách zbývá pět vteřin času, k výhře potřebujeme jeden touchdown. Jasper, náš quarterback, šteká pokyny a my se napínáme na pozicích, ruce na trávniku, oči zaměřené na obranu.

Přenesu váhu, připravený k běhu.

Fotbal mi proudí v žilách, rytmus a kadence hráčů, pach potu, dotek trávy pod nohama, obloha nade mnou.

Sem patřím. Na hřiště. K vyhrávání.

Takže když vyletí míč a Jasper mi ho hodí, moje ruce ho perfektně zachytí.

S míčem v podpaží utíkám ke gólové čáře. Vzrušení z honu naskočí, největší, co existuje, a tělo mi vibruje nadšením.

Jejich obrana se na mě valí a já skrze ni proniknu jako duch.

Už tam budu.

Ještě. Jeden. Metr.

Diváci vyskakují, ohlušující jásot, skandují: *Graham, Graham, Graham!*

Vůbec si nevšimnu, že se mě někdo chystá složit. Lineman obrany se objeví ve slepém úhlu a náraz mě odhodí dozadu, ale udržím se, zarývám nohy do trávniku. Obránce mi s frustrovaným výkřikem strhne obličejovou masku.

Bolest mi vystřelí do hlavy, když dopadnu na zem.

Vzduch mi vyrazí z plic.

Je nade mnou moc hráčů. Nemůžu dýchat.

Strach mě ochromuje a zorné pole se zatemňuje.

Ruce se mi cukají, sahají k hrudi, k hlavě.

Svět kolem mě zvolna mizí a křik fanoušků se rozplývá v bílém šumu.

Něco. Je. Špatně.

Cítím, jak se mi srdce zpomaluje, ne najednou, ale dlouhými těžkopádnými údery – až přestane bít úplně.

Co je?

Jsem mrtvý?

Otázka se mi rozléhá v hlavě, šepot, který přichází odevšad a zároveň odnikud.

Ani náhodou.

Jsem naprosto zdravý. Dneska ráno jsem se probudil a svět mi ležel u nohou.

Hrůza do mě zatíná drápy.

Panebože, je tu někdo, haló? Jste tu někde?

Nebyl jsem dokonalý, ale prosím, potřebuju víc času, musím pomoci bratrovi, potřebuju...

Jen co se myšlenka zformuje, rozsvítí se mi v hlavě barvy, splývají jako olej na plátně, rozpíjejí se do sebe. Na vysoké jsem si jednou dal LSD a ocitl se na tripu.

Seděl jsem na pohovce v domě bratrstva a svět plynul jako neuvěřitelné obrazy. Takový to byl pocit.

Vidím kaleidoskop živých obrazů, které se rozpojují a spojují a plní mě silnými emocemi.

Vidím bratra jako dítě, honí mě, mám ho v patách na cestě za dobrodružstvím.

Vidím otce, jak od nás odchází, kufr mu drncá po zemi.

Vidím matku, jak hraje na klavír.

Objeví se Divina, žena, která mi zlomila srdce.

Vidím spoluhráče z týmu.

Je to změt' obrazů, jež splývají a spojují se do neúplných vzpomínek.

Rozplynou se, když se objeví nové vidiny.

Nekonečná dálnice v poušti.

Cítím sluneční paprsky a vanilku.

Cítím chuť šumivého vína.

Objeví se tvář ženy, proniká mi do zorného pole a zase z něj mizí.

Usmívá se a zve mě k sobě.

Kdo to je?

Vodopád světla plavých vlasů.

Smaragdové oči.

Křehká, a přesto silná.

Je to anděl?

Chci to vědět, protože...

Zbožňuju ji.

Cítím jen naprostý klid.

Mír.

Štěstí.

Šíří se ve mně úžas.

Jako bych byl na prahu velkého zjištění.

O smyslu života.

O smyslu *svého* života.

Zmizí jako písek mezi prsty a já vykřiknu, toužím se držet té vzpomínky, důležité postavy.

Zbyla jen nejčernější čern a nekonečný chlad.

Smrt se přikrádá jako stín.

Už to chápu.

Když umíráte, nejenže vám proběhne před očima celý dosavadní život; uvidíte život, jaký jste *mohli* mít.

Zaplaví mě nesnesitelný zármutek.

Nikdy se nedozvím, kdo je ta žena.

Tělem mi projede elektřina a srdce udeří. Pak znovu. A ještě.

Mžouravě otevřu oči na záchranáře. Zasáhne mě vítr a já se zajíknu, nasávám vzduch.

Jsem naživu.

Bylo to celé jen sen?

Záchranáři odstrkují Jaspera, ale ten se mezi nimi prodírá lokty, pak klečí na zemi vedle mě, v obličeji popelavý.

Sundal si helmu a přejíždí si rukou přes obličej. Rozcuchané vlasy mu visí k ramenům. „Ježíši Kriste, chlape, málem ti utrhli hlavu. Mysleli jsme, že jsi kurva mrtvý!“

Byl jsem.

Byl jsem.

Polknu, trhnu sebou bolestí v hlavě. Aspoň že cítím paže a nohy. Nejsem ochrnutý. Fotbal není lehký sport. Je surový, a když se nedodržují pravidla, jde to do prdele. Šlo to do prdele.

Udělá na mě grimasu, což je divné, protože když prohrajeme, je naší hlavní roztleskávačkou.

„M-my jsme prohráli?“ Cuknu sebou, chci se dostat z nosítek.

Stlačí mě zpátky. „Skóroval jsi, G. Jsme šampioni. Fotbal mi vůbec starost nedělá. Hele, nehýbej se. Nesou tě do sanitky.“

Záchranáři ho konečně přinutí uhnout a já přemýšlím o ztraceném výrazu v jeho tváři. Říkal si, že je se mnou *amen*. Už nikdy nebudu hrát.

Černé a zlaté konfety, barvy Pythons, prší z oblohy a já vzpomínám, jak jsem chytil přihrávku, běh, náraz, ale zbytek mám v mlze.

Něco jsem viděl.

Někoho.

Vyjde ze mě syčivý zvuk, jak se mi hlavou rozlévá bolest; pak všechno zčerná.

Kapitola 2

EMMY

O několik měsíců později

Žhavé arizonské slunce, bazén a pití. Zní to líbezně, ale slunce je sopka, bazén patří k zapadákovu jménem Zlatý leguán a pití tvoří lahev vlažné vody Fiji. Ani nemluvě o tom, že ze zahradní skalky na mě vystrkuje hlavu škorpión. Předtím jsem už jednoho zahlédla v koupelně, pelášil po dlaždičkách. Řvala jsem, jako by mě vraždili, rozmázla jsem ho teniskou a pak jsem se okamžitě vyzvracela do záchodu. Sbohem, boty. Už nikdy je nemůžu vzít na sebe a možná už se nedokážu ani vrátit do koupelny. A jestli uvidím ještě jednoho skotačit bez dozoru po tomhle motelu, balím se a odjíždím.

Jediná věc mě přiměje k úsměvu: na vývěsní tabuli motelu je vybledlý zeleno-zlatý leguán, který stojí na zadních a s úsměvem vás vítá rozevřenou náručí. Připomíná mi jednoho ještěra pojišťováka. Dala jsem mu jméno Darcy.

Vítá vás Old Town, městečko za Tucsonem uprostřed Sonorské pouště. Šest hodin autem od Vegas;

připadalo mi to jako poslední místo, kde by mě Kian mohl hledat. Jasně, mohla jsem skočit do letadla zpátky do New Yorku, ale když jsem opouštěla Bellagio, moc mi to nemyslelo.

Incident ve Vegas proběhl náramně rychle. Jen co mě Kian pustil a vyrazil z pokoje, vyběhla jsem z hotelu, naskočila do taxíku a řekla řidiči, ať jede po dálnici. Neměla jsem žádný plán a nenapadalo mě, co dělat nebo kam jít, takže jsem mu prostě jen sdělila, ať míří na východ.

Skončila jsem tady a nechtěla jsem nic než spát.

Abych dostala Kiana z hlavy, přeplavu několikrát bazén a snažím se unavit tělo v naději, že tím zabráním svému mozku přemítat dokola posledních pár dní.

Držím se okraje bazénu, když na parkovišti s burácením zastaví lamborghini se zatmavenými okny, motor vrčí jako šelma. Nízké a lesklé auto je citronově žluté, emblém zlatého býka se třpytí na slunci. Zaparkuje vedle zrezivělého pick-upu.

„Ve Four Seasons měli nejspíš obsazeno,“ uchechtanu se pro sebe, pak se leknu vlastního chraplavého hlasu. Hrdlo mám zhmožděné a děsně bolí.

Když z auta hned nikdo nevystupuje, zježí se mi vlasy v týle.

Počkat... nevypůjčil si Kian jiné auto a nepronásledoval mě?

Ne. Včera večer měl rozlučku, což znamená, že dneska vyspává; a navíc jsem si při odchodu vzala jen malou tašku s tím nejnútnejším. Můj kufr je pořád ještě na pokoji v Bellagiu, stejně jako většina oblečení. Pokud je mu známo, potuluju se po kasinech a jsem na něj naštvaná.

To je fuk. Nezáleží na tom. Moc přemýšlím.

Nikdy tě nenechám odejít, Emmy.

Vyženu poslední Kianova slova z hlavy, ponořím se pod vodu, doplavu ke schůdkům a rychle se hrabu nahoru. Seberu knihu a opalovací krém, pak si upravím vlasy na ramenou, abych schovala fialové modřiny na krku. Vklouznu nohama do žabek a kape ze mě voda, když mířím k brance, která vede k pokojům, a přitom pořád ostražitě pozoruju auto.

Dveře u řidiče se otevrou a vystoupí z nich tmavovlasý muž.

Ani nevnímám, jak se mi ulevilo, dokud mi nepoklesnou ramena. Není to Kian.

Protáhne si paže nad hlavu, zakrouží krkem, zamžourá do slunce, polohlasem zakleje, pak sáhne do auta. Má široká záda. Jako že fakt široká. Musí mít nejmíň metr pětadevadesát. Nasadí si letecké sluneční brýle a zamračí se na leguána na vývěsní tabuli, jako by s ním měl nevyřízené účty. Nevím, co má proti Darcymu.

S tichým zaklením zabouchne dveře auta, pak si narazí na hlavu baseballovou čepici. Čepice mu vrhá na obličej stín, dodává mu temnou auru.

Lambo působí asi stejně mazlivě jako řeznický nůž.

Oblečený je ve značkových džínách, které mu přiléhají ke stehnům, a ve viditelně drahé košili s vyhrnutými rukávy, má nos ostrý jako čepel, výrazné lící kosti a smyslné rty. Vysoký. Ramenatý. Svalnatý. Sex na špejli. Tohle berte, dámy.

Dělá dlouhé kroky, ale jaksi se mu přesto daří působit elegantně – ne, škrtám, sportovně.

Můj odhad? Už cítil, jak mu pod rukama praskají kosti.

Číší z něj zádumčivost. To mám nejradši.

Dopřeju si představu, jaké sexuální škody by asi mohl natropit, a ptám se v duchu, jaký by to byl rajc být uvězněná v jeho náručí, když se utrhne ze řetězu.

Ach jo. Na tomhle hřebci bych rajtovala jako splašená kovbojka.

V duchu si dám facku.

Už. Žádní. Chlapi.

Můj příští partner bude romantická komedie a kotě. Kočka by byla skvělý parták – spousta chlupů, ale žádné drama.

Zatímco si představuju kotátka poskakující kolem klubíčka, Lambo si hodí přes rameno sportovní tašku a zamíří k recepci.

Sbohem, sexy bestie. Užij si pobyt v nejmizernějším motelu v Arizoně.

Honem se vydám opačným směrem a vystoupám po zrezivělém kovovém schodišti k pavlači ve druhém patře, která vede k mému pokoji.

Motel je nízká, polorozpadlá stavba s vybledlou tyrkysovou omítkou a pokoji obrácenými na vnější stranu. Můj pokoj je skromný a ohyzdný, s keramickými dlaždicemi místo koberce a rámem postele, který kdysi býval vibrační, ale už není. Hned jak jsem do místnosti včera večer vstoupila, svlékla jsem povlečení, zkontrolovala matraci, jestli na ní nejsou skvrny, a pak jsem se uvelebila ke spánku na svrchním prostěradle s ručníky místo přikrývek.

Kolem motelu unáší vítr chuchvalce stepních běžců a z asfaltu vykukuje tráva. Je to jako ze starého westernu. Včera v noci jsem slyšela vlčí vytí, osamělý zvuk, který se rozléhal v tichu. Možná si nebudu připadat tak sama, až se mi vyčistí hlava.

Přes ulici je bufet a o kus dál po silnici benzinka, přesto je motel dost daleko od Tucsonu, aby bylo vidět kilometry a kilometry pouště. Dnes ráno jsem stála na jejím okraji a pozorovala prázdnotu. Jako městská holka jsem nikdy nic takového neviděla a z krásy té

pouště mi srdce překypovalo obdivem k přírodě, ale taky jsem cítila strach. Je to drsné a nejednoznačné místo, takové, co by mě mohlo spolknout a nikdy nepustit.

Jako Kian.

Vlastně jako každý chlap.

Právě když si to pomyslím, zavibruje mi v telefonu textovka od něj.

Vezmi telefon a mluv se mnou!

Parchant. Přeroluju nazpátek. Volal mi víc než dvacetkrát, zatímco jsem byla u bazénu. Nejspíš už ví, že jsem ho opustila. Sevrou se mi útroby, napůl nadšením, že panikaří, napůl znechucením z vlastní reakce. Takhle věc mezi mnou a Kianem se příliš podobá vztahu, jaký měla máma s tátou.

Textovky naskakují jedna za druhou.

No tak, mluv se mnou.

Omlouvám se. Posral jsem to. Vůbec jsem na tebe neměl sáhnout. Mám těžký rok, to přece víš. Vedle tebe budu lepší.

Buď radši sám se sebou, blbče.

Ano, měl těžký rok. Dvakrát ho policajti chytli, když řídil pod vlivem, a vyřadili ho z týmu, pak vložil s kamarádem peníze do restaurace, která později zkrachovala. Tenhle víkend mě dokonce požádal o ruku. Žaludek se mi sevře úzkostí. Copak neví, kdo jsem? Manželství není nic, o co bych stála.

Emmy, byl jsem s tebou, když jsi mě potřebovala. Seděl jsem vedle tebe, když ti umřela babča. Objímal jsem tě. Neodešel jsem. Promiň, zlato. Už se to nikdy nestane.

Ach, Kiane. To říkají všichni.

No tak, zavolej mi. Děláš mi v hlavě bordel.

Kdepak. Už nebudu jezdit na jeho horské dráze. Odcháším a říkám jeho zábavnímu parku: „Na shledanou v pekle!“

Hodím telefon do tašky, ale minu a mobil odletí na otevřenou pavlač. Zakleju a shýbnu se pro něj.

„Ahoj, krasavice,“ pronese za mnou tiše nějaký hlas a já se překvapeně otočím a uvidím Clinta Eastwooda – ne toho opravdového, ale lacinou napodobeninu.

Falešný Clint se objevil v motelovém baru včera večer, patřičně oděný v černém koženém plášti, holínkách a klobouku. Číhal ve stínu vrhaném blikajícími neonovými světly, zatímco jsem pila na baru. Prováděl obchůzku, popovídal si s každou ženou v baru a já obešla dřív, než se ke mně dostal. Kdyby měl zájem a nebyl takový pošuk, možná bych si s ním povyrazila. Jen abych se dostala přes ten strašný pocit, který mi Kian zanechal v břiše.

Babča to říkala nejlíp: *Miláčku, jestli ten koník za nic nestojí, vyber si jiného*. Samozřejmě mluvila o dostihové dráze, ale stejně je to dobré pořekadlo, i když jde o muže.

Chci Falešnému Clintovi něco odseknout, ale hlavou mi bleskne, jak jsem naposled viděla Kiana, šokující zvuk jeho pěsti, která dopadá na zeď vedle mě, kousky omítky, jež mi padají do vlasů, pak strašlivý tlak jeho prstů na mém hrdle. Nemohla jsem dýchat. Mohla jsem se jen prát a fackovat a škrábat ho do obličej. Zvedá se ve mně nevolnost, když si vybavím pach citronu a másla z ryby, kterou jsme měli k večeři.

Odstrčil mě, převrátil podnos pokojové služby, pak odešel z pokoje.

Rozhlédnu se po prázdné pavlači a nejistota ve mně stoupá. Začínají se mi svírat útroby a zrychlovat dech. Jsem tu sama. Radši se s Clintem nebavit. Vydám nic-neříkající zvuk a vyrazím ke dveřím.

„Hej, počkej, neutíkej,“ jde mi v patách. „Viděl jsem tě u bazénu. Plavala jsi, jako by tě to živilo.“

Jeho pohled se zastaví na mých ěadrech a já v duchu zaúpím a lituju, že jsem si nevzala košili. Mám na sobě surfařské tričko a spodek od bikin, které jsem si koupila v laciném obchůdku ve městě.

„Myslel jsem, že se přidám, třeba si taky dám pár bazénů, ale ty už jsi skončila. Škoda.“ Zvedne lahev s pivem. „Mám jich na pokoji víc, kdybys chtěla?“

„Pro dnešek končím,“ přehrabuju se v ošoupané patchworkové tašce a hledám klíč od pokoje.

„Jsi tu sama, ne?“

Varovné radary se nastraží. „Ne,“ odpovím zvolna. „Můj přítel spí na pokoji.“

„Včera večer jsem ho neviděl.“

„Nemá rád davy. Ani chlapy, co mě balí.“

„Těžko uvěřit, že by tě nechal pít samotnou.“ Zírá na kroužek v pupíku, který je vidět skrz surfařské tričko, pak se na mě slizce usměje. „Všiml jsem si, že máme pokoje vedle sebe. Stěny jsou z papundeklu. Dneska ráno jsem tě slyšel plakat. Pohádali jste se?“

Bud' milá, říká anděl na mém rameni, kdežto d'ábel...

Najdu motelový klíč a pevně ho sevřu v ruce. „Mám probudit přítele a říct mu, že jsi kokot?“

„Líbí se mi, jak se vztekáš, ale jenom se tě snažím poznat. Nemusíš do toho zapojovat svého chlapa. Navíc to není pravda.“ Sune se kolem mě, až mi zablokuje dveře.

Upírá zarudlé hnědozelené oči do mých. Je starší než já ve svých osmadvaceti a smrdí pivem. Dnes má na sobě ušřížené džíny, vybledlé tričko a žabky. Na plášť

a holínky je nejspíš přes den moc horko. S vlasy ostříhanými strojkem, nevýraznou bradou a korálovými očima vypadá jako zlomyslný křeček. A teď v duchu vidím křečka v kovbojském úboru, jak jede pouští na koni a vede přestřelku s Darcym Leguánem.

Měřím metr sedmdesát tři a umím stát zpřímá, zvlášť na vysokých podpatcích, ale on se tyčí nade mnou.

„Klídek. Jen se se mnou napij. Nudím se tady. Od kud jsi?“

„Uhni, nebo ti můj přítel nakope zadek.“

„Jo? Jak se jmenuje?“ zkříví rty.

Honem hledám v mozku nějaké jméno. „Darcy.“

„Divné jméno.“ Dotkne se pramínku mých vlasů a mně se srdce rozbuší napůl rozhořčením, napůl strachem.

Hlavou mi poskakují scénáře. Je větší než já. Je pod vlivem. Dveře jeho pokoje jsou pootevřené a ty moje blokuje on. Mohl by mě strčit do svého pokoje. Mohl by mě tam odtáhnout. V hlavě mi planou záblesky vzpomínek, jak otec vleče matku.

Vzduch houstne napětím. Na horním rtu se mi perli pot a svaly se chvějí, jak mi instinkt velí utéct.

Na pavlači se ozvou kroky a úleva mě zasáhne jako přílivová vlna.

Kráčí k nám Lambo a přitom si zastrkuje sluneční brýle do kapsičky košile. Jako by se zakymácel, pak se přidrží zábradlí balkonu. Otočí k nám hlavu, zarází se, přimhouří oči, mžikne jimi ode mě k Falešnému Clintovi.

„Co se děje?“ zeptá se hlasem, který zní jako temné sametové burácení.

Falešný Clint o krok ucouvne a chlácholivě zvedne ruce do vzduchu. „Zrovna jdu k bazénu. Kontroluješ nás?“

Lambo ho ignoruje a vrátí se pohledem ke mně, obličej bez výrazu. „V pořádku?“

Jako bych si ho vysnila. Dejte mu nákrčník a je to Darcy! Jakože ten chlápek z *Pýchy a předsudku*, ne le-guán. No, ten taky.

Naskočí ve mně adrenalin. Nasadím nejveselejší úsměv, upustím tašku, vyřítím se k němu a ovinu mu paže kolem pasu v mocném objetí. Hekne, když se srazíme, jeho tělo je pevná zeď tvrdých svalů. Hlavou mu narazím doprostřed hrudníku. Páni, ten musí cvičit nonstop a teď mě zabije, ale opojně voní, jako višně, drahá kůže a cedrové dřevo.

Zakloním hlavu a prosím očima v naději, že mu to rychle dojde. Polykám přes bolest v hrdle a podaří se mi vypravit ze sebe chraplavým (doufejme, že sexy) hlasem: „To nic, králíčku, on to tak nemyslel. Namouduši. Není důvod se rozčilovat – nezapomínej, že jsi v podmínce. Víím, jak jsi žárlivý. Pamatuješ v Chicagu, jak jsi toho chlapa rozmlátil na kaši, protože se mnou tančil? To se nesmí opakovat. To byla *jatka*.“

„Cože? Já...“, začne.

„Jejda, o tom bych neměla začínat. Nemáš rád, když mluvím o tom, jak jsi seděl v base. Bylo moc těžké být jeden bez druhého. Ty tvoje vášnivé dopisy, to bylo jediné, co mě drželo nad vodou.“ Vypnu se na špičky a dotknu se rty jeho tváře. Strniště na hranaté bradě mě pošimrá na rtech. „Neboj, řekla jsem tomu chláp-kovi, že jsem zadaná.“

Jeho ruka mi přistane na zadku a přitáhne si mě blíž – nejspíš instinkt, když se na vás vrhne ženská, která tvrdí, že vás zná.

Zabořím se do křivky jeho ramene. Víím, že jsem mokrá z bazénu a patrně ho zmáčím, ale co se dá dělat. Prstem mu kreslím na hrudi srdíčka, jeho košile je hedvábně jemná a očividně drahá. *Na té* by se spalo líp než na škrablavých prostěradlech v mé posteli.

„Překvapil jsi mě,“ pokračuju. „Myslela jsem, že si dáváš šlofika.“

„Nedávám,“ odpoví a blýskne po mně očima. Projede mnou záchvěv z toho, jak jsou výrazné. Jsou ledově šedé, olemované luxusně hustými černými řasami. Je to úchvatná barva, oslnivá v kontrastu s opáleným obličejem. Kolem zorničky vidím modré a zlaté čárky. V kombinaci s tou šedou jsou jeho duhovky jako bouřková mračna, v nichž se ukazují blesky. Rovné obočí protíná obličej jako vytesaný ze žuly.

Pohled mi sjede níž, sleduje výrazné svalnaté linie jeho hrdla až ke zlatému řetízku kolem krku, přívěsek je schovaný v záhybech košile. Muži, kteří nosí řetízky, jsou podle mého názoru trochu slizouni, ale on ho nosí frajersky. Můj chlap má styl.

Obličej mu potemní. „Co se sakra děje...“

Vzpamatuju se z detailního zkoumání, a dramaticky otočím hlavu k Falešnému Clintovi. „Ten kluk se jenom chová sousedsky, králíčku. Mrzí ho, že na mě mluvil. Nenech si od něj kazit dovolenou. Prožíváme spolu přece pohádkovou romantiku.“

„Pohádkovou?“

„Ano, králíčku. *Naše láska.*“

Falešný Clint přikyvuje. „Jo, jasně, to je fuk, promiň, chlape, nechci překážet, ehm, ničemu. Akorát jsem pozdravil sousedku. Nemusíš hned...“ Podívá se na Lamba, pak na jeho tašku, podezíravě přimhouří oči. „Ale počkat, copak se zrovna nestěhuješ...“

„Jé, to je dobře, tys byl nakupovat,“ přeruším ho a snažím se vzít Lambovi tašku. Nechce ji pustit, tak ji nakonec rozpačitě poplácám. „Díky, žes mi pro ni došel. Můj kufr je celý odřený.“ (Vůbec tu není. Je ve Vegas.)

Falešný Clint přeskakuje pohledem mezi mnou a Lambem. Nejsem si jistá, jestli na tu šarádu skočil.

Jde se pro zlatou medaili. „Koupils taky to druhé, králíčku?“

Uplyne pár vteřin a Lambo na mě upřeně zírá.

No tak, Lambo, pomoz mi. Šmarjá. Vydrž. Jsi můj králíček.

Tmavé obočí se tázavě zvedne, dotčenost těsně pod povrchem.

Ignoruju to.

„Lubrikant. Ten třešňový,“ řeknu žertovně a lehce do něj dloubnu. „Mám ho nejradši, protože voní jako ty.“

Zamračí se.

„Ty jsi zapomněl,“ vzdychnu procítěně. „Jsi prostě moc *velký*, králíčku.“

Pootevře ústa, a než mi stihne zkazit vystoupení, zaháknu se do něj a ženu ho ke svým dveřím, odemknu je a zatáhnu ho dovnitř. Kupodivu mi to moc neztěžuje.

Prásknu dveřmi – tumáš, Falešný Clinte – pak zastrčím západku.

Nechám Lamba být a napjatě vykouknu skrz žaluzii.

Falešný Clint se opře o zábradlí, zapálí si cigaretu a já zafuním. *Jdi pryč, ty kryso.*

„Tak jo, co... kurva...?“ ozve se Lambo za mými zády.

Otočím se a on se tváří vztekle.

Bohužel mu to nijak neubírá na atraktivitě. Na škále sexy od jedné do deseti je Lambo milion. Je to opravdu chlap jako hora a působí autoritativně, nohy rozkročené a paže zkřížené, což upoutává pozornost na provazce svalů na předloktích. Není to ten napumpovaný steroidový zjev s krátkým krkem; ne, svaly se mu dokonale hodí k postavě.

„No?“ Ostře pronesené slovo visí ve vzduchu a já mám naprosto jasno. Tenhle chlap je *někdo*, a já po něm právě lezla.

Všimnu si rolexek na zápěstí, pásku od Gucciho, italských mokasínů. Umí se oblékat. Chlapů jako on je na Manhattanu dvanáct do tuctu. Stačí vyjít z domu a uvidím jich deset. Vydrž, Emmy.

Vzdychnu a ukážu hlavou na dveře. „Clint měl pravdu, tyhle stěny *jsou* tenké. Prakticky slyším, jak bafá z cigarety. Mluv potichu.“

Obličejem mu přeletí nevěřící výraz. „Vůbec nevím, *kdo* jsi.“

Zvednu ruce, zase tak příšerně chraptím. „Já vím, já vím. Omlouvám se za to drama. Opravdu. Byl divný, pak ses ukázal ty a já toho prostě využila.“

Jako bych byla posedlá.

Vůbec se nepoznávám.

Mohla jsem prostě říct Lambovi, že mě ten chlap obtěžuje od samého počátku. Možná Falešný Clint vůbec takovou hrozbu nepředstavuje, ale mně hráblo, protože Kian udělal, co udělal.

Nejsem nijak impulzivní. Tak jo, to je lež. Očividně.

„Ve Zlatém leguánu je spousta magorů,“ poznamená upjatě.

„Slyším sarkasmus.“

Zabručí a přejíždí očima pokoj, vnímá oblečení naházené na všech plochách, moje knihy, balíčky kyse-lých bonbonů. Několik jsem si jich nakoupila v návalu emocí na benzince. Přesunu se před noční stolek, abych zakryla hojný počet prázdných miniaturních lahviček od prosecca. Vrazím do stolku a několik jich spadne na podlahu, aby cinkáním potvrdily, že ano, opravdu mám mírnou kocovinu. Pojmenovala jsem svůj bolest-hlav Dunění Konce Vztahu. Myslela jsem, že plavání pomůže. Nepomohlo. Nepřítomně si mnu čelo a on mě pozoruje.

Naskočí klimatizace a v pokoji se ochlazuje – a hrozí, že moje bradavky protrhnou surfařské tričko. Sjede pohledem k mým nadržům, jako by to byly majáky, a já si představuju, že vidí skrz materiál. Jasně. Jsem skoro neoblečená. Popadnu z postele bílou košili, jednu z Kianových, co jsem mu štípla, navléknu si ji a jsem ráda, že mi sahá ke stehnům. Zapnu několik knoflíčků. „Promiň ten binec. Nevěděla jsem, že budu mít společnost.“

„Ježíšmarjá. Nejsem společnost,“ ukáže hlavou na dveře. „Potřebuju jít do svého pokoje, dámo.“

„Samozřejmě, ale nejdřív dovol, abych ti vysvětlila...“ Nabídnou mu mrňavou lahvičku prosecca, tu, co není prázdná, a on sraští čelo.

„Trochu brzy, nemyslíš?“

Pokrčím rameny. „Přijde na to, jaké má člověk ráno.“

„Dnešek je fakt na pytel. Jdeš. Mi. Na. Nervy.“

No, to vidím. V očích má hněvivý lesk a na nádherných lících kostech ruměnec. „Fajn, tak jo, chápu, jak to myslíš. Tamten chlápek, ten, před kterým jsi mě zachránil, balil včera večer každou ženskou, na kterou natrefil, a dneska se díval, jak plavu, a když jsem vyšla do patra, zastoupil mi cestu. Ptal se, jestli jsem sama, a já mu řekla, že mám na pokoji přítele, jenže on mi nevěřil.“

„Kde je tvůj přítel?“

Trhnu sebou. „No právě. Žádného *nemám*. No, měla jsem, ale to je jiný příběh. Právě proto jsem potřebovala tebe.“

„Chápu.“

„To, co Kian udělal, bylo neodpustitelné. Odjela jsem z Vegas sem, abych od něj byla co nejdál. Měla jsem odtamtud letět rovnou domů, ale nemyslelo mi to. Potřebovala jsem čas, abych to zpracovala. A tak jsem skončila uprostřed pouště.“

„Aha.“

„Už nikdy nebudu s nikým chodit. Pořídím si kočku. Z útulku. Tu nejošklivější, co budou mít, nejubožejší stvoření, to, které nikdo jiný nechce. Bude mě bezpodmínečně milovat.“

„To je mi celkem fuk, dámo. Nesnáším kočky.“

Bože. Je to s ním těžké. A chlap, co nesnáší koťátka? Důvod k obavám. Jasně, muž (nebo žena) smí mít rád, co chce, ale podle nenávisti ke kočkám se dá snadno zjistit, kterým lidem se má našinec vyhýbat.

Muži, kteří mají rádi kočky, jsou podle mého názoru obvykle laskaví a vlídní, což jsou pro vztah důležité vlastnosti. Muži, kteří je rádi nemají, mívají sklon ke kritičnosti a netrpělivosti. Na druhé straně, Kian kočky miloval, a v současnosti je král všech kreténů. Zatraceně. Tenhle lakmusový test jde do kytek.

Znovu se soustředím. „Každopádně má ten chlap pokoj vedle mě a tvrdí, že mě slyší. Víš, když to říká, představuju si ho se sklenicí u ucha, jak mě přes zeď špehuje. Nebo – a z toho jde strach – je možná ve stěně maličká dírka a on mě dokonce *vidí*. Netvrdím, že je to sériový vrah, ale tys mi připadal jako lepší možnost.“ Úzkost roste. Vyhodnotila jsem Lamba jako bezpečného, ale sakra, co já vím? „Ehm, ty *nejsi*?“

„Nejsem co?“ Promne si oči dlaněmi.

„Sériový vrah. Jestli jsi, musíš mi to říct.“

„Moment, zamyslím se. Ne! Nikdy jsem nikoho nezabil, ale kdyby ano, stejně bych to neřekl, ne?“

„Nejspíš ne. Chci říct, to by byla náramná ironie, kdybych utekla Clintovi, jen aby mě tady nakonec zavraždil nějaký sexy chlap?“

„Sexy?“

„Přeřekla jsem se. Jsi zlobr.“ Nuceně se usměju.

„To sotva.“

Pokřčím rameny. „To je fuk. Kluci jako ty jsou na každém rohu. Na mě hned tak někdo dojem neudělá.“

„Co jestli *ty* jsi sériová vražedkyně?“

„Zavázal bys mě na uzel, než bys řekl švec.“ Popadnu jednu lahvičku prosecca. „Nejspíš bych tě mohla zabít leda tak miniaturním proseccem.“

„Takže bys mohla někoho zabít, kdybys měla lepší zbraň? Prosím tě, řekni, že nejsi ozbrojená.“

„Zabím jen škorpiony,“ odpovím. „Měl by sis večer zkontrolovat postel.“

„Škorpion by mi byl milejší než tohle.“

„Pošlu je všechny za tebou,“ odseknu.

Uplyne deset vteřin mlčení. Je takové ticho, až slyším kapat kohoutek v koupelně. Vzduch je nabitý elektrinou. Jejda. Snad jsem mohla být milejší.

„Jsi statečná,“ řekne tiše, nebezpečně a přitom si prohlíží můj obličej, kousek po kousku. Z jeho pronikavého pohledu se mi ježí chloupky na paži, naskakuje husí kůže. Jako by mi očima pronikal pod kůži rovnou ke zlomenému srdci, které se zoufale snažím tajit.

Šedé oči přistanou na mých ústech a zdrží se na nich. Jazyk mi samovolně zvlhčí rty a on to dychtivě pozoruje. Kupodivu si pod jeho pohledem nepřipadám svlečená, jako když mě pozoroval Falešný Clint.

Vypadám strašně. Viděla jsem se v zrcadle, když jsme vstupovali do pokoje. Vlasy mi visí v mokré zachuchané změti přes ramena, obličej mám propadlý, s vysedlými lícními kostmi, a pod očima tmavé kruhy z nevyspání – a od pláče. Pihy na nose a tvářích ostře kontrastují s bledou pletí.

Pohled mu padne na můj krk a obočí se svraští, jak se prudce nadechne. Jeho oči se vrátí k mým a já se

ošívám, jak si vytahuju límec košile, aby zakryl modřiny. Otevře ústa, aby něco řekl, a já prostě vím, že se na ně chce zeptat, takže ho předejdu.

„Četl jsi *Smrt v poušti*?“ zeptám se a pracně lovím v mozku slova. „Je to pravdivý příběh sériového vraha Waynea Hoopera. Vraždil ženy, které bydlely v motelu, jako je tenhle, a pohřbíval je v poušti. Absolutně děsivé. Předtím jsem chtěla jít na procházku, ale nemohla jsem přestat myslet na tu knihu. Clint mi toho chlapa připomíná.“

Uplyne několik napjatých vteřin. Pak v něm něco vyměkne, jako by dospěl k rozhodnutí o mé osobě. Jeho smyslné rty se uvolní. Vráska z čela zmizí, spustí ruce a strčí je do kapes. Čtení řeči těla je umění a já se v něm zdokonalila v knihkupectví pozorováním lidí.

„Mně ne. Je to k něčemu?“

„Ano.“ Přikývnu a nesměle se usměju. „Hele, omlouvám se, fakt. Prakticky jsem na tebe skočila a pak tě odťahla do svého pokoje. Máš naprosté právo být na mě naštvaný a mrzí mě to.“

„To se mi stává každou chvíli.“

Vyprsknu smíchy, spíš z nervozity než z čeho jiného, ale počkat, on to myslí vážně, nebyl to vtip. Zvážním. „Tebe už ženské tahaly do motelových pokojů?“

„Budu vypadat jako debil, ale jo. Žádná ovšem nebyla takhle cáknutá.“ Pokrčí rameny, vyhýbá se mému pohledu.

Je slavný? Celebrita? Jeho rysy jsou mi povědomé, ale než si ho stihnu zařadit, sundá si baseballovou čepici a prohrábne rukou vlasy. Myšlenky se mi zadrhnou, když se mu husté havraní vlny usadí kolem obličeje, jako by to měly nacvičené. Žádný chlap by neměl mít tak lesklé a vrstvené vlasy, s měkkými kadeřemi, které se na světle třpytí.

„Takže zpátky k tomu chlápku venku...“ Ukáže bradou k oknu.

Odkáslu si. „Jasně. Chtěl vědět, jestli jsem tu sama. Zablokoval mi dveře, abych nemohla dovnitř. Možná je vrah.“

Hněvivě přimhouří oči. „Je to sráč. Takové chlapy nesnáším.“

„Mám mladšího bratra, a to je zlatíčko. Snažila jsem se ho naučit lepším způsobům.“

„Vážně tě vyděsil, co?“

„Normálně bych nebyla tak nervní, ale...“ Odvrátím pohled a přejedu si prsty po hrdle.

„Chápu. Mám jít ven a dát mu pěstí do ksichtu?“ Hlas se mu prohloubí zase do toho temného, sametového tónu a já se zachvěju.

„Ne, nesnáším násilí, a tobě se nechce zpátky do basy, králíčku.“

Rty se mu zacukají a pak se po nich rozlije pomalý, zázračný úsměv, který ho promění z chladného hezouna v sexy kocoura.

„To je roztomilé,“ zaševalí. „Tak mi ještě nikdy nikdo neříkal. Ta tvoje ‚pohádková láska‘, to byla, ehm, taky paráda. Vidělas, jak mu spadla brada?“

Zasměju se. „Mohla jsem přidat skotský akcent. Nikdy jsem nechodila do dramatařáku, ale možná jsem se minula povoláním.“

„Zasloužíš si Oscara.“ Předá mi prázdnou lahvičku od prosecca jako mikrofon. „Chceš pronést proslov?“

Zalije mě teplo, když se upejpavě zasměju a přijmu lahvičku. Sevření ramen konečně úplně povolí. Je dobrý, jakmile překonáte zevnějšek. Předstírám, že mám před sebou obecenstvo, a přiložím si ruku na srdce. „Děkuju za tuhle cenu. Znamená pro mě všechno. Škoda jen, že je prázdná.“ Ukloním se.

Ušklíbne se. „Večer jsi pořádně popíjela, co?“

„Jen jsem utápěla smutky. Špatný rozchod a tak dále.“

„Hmm, kdybych přijel dřív, mohl jsem se připojit.“

„Taky špatný rozchod?“

Zavrtí hlavou. „Jenom život.“

„Třeba bychom se později mohli sejít v baru a vyměňovat si historky?“ navrhnou.

Neodpoví a podívá se přes mé rameno z okna. „Vypadá to, že odešel.“

Zasáhne mě vlna zklamání – což je prostě úplná hloupost. Copak si chci dál povídat s Lambem? Možná.

„Já jsem Emmy, mimochodem.“

„Já jsem...“ Zarazí se, sraští čelo, jak přemítá.

„Ale to nic,“ zabručím. „Jména jsou mocná. Netřeba se svěřovat.“

„Ne, to je v pořádku. Říkej mi G.“ Natáhne ruku a já do ní vložím svou. Jeho dlaň je velká a teplá. Paží mi projede mravenčení a s nervózním smíchem ji odtáhnu.

„To je zkratka pro Grega?“

„Ne.“

„Granta?“

„Ne.“

„Geoffa?“

„To je hra na jména?“

„Mohla by být. Ty už moje jméno znáš a svoje mi nechceš povědět, takže budu muset až do smrti hádat. Budu bloumat kolem regálů v knihkupectví a říkat si: ‚Kdo byl ten kluk, co mě zachránil před hrobem v poušti?‘“

Kousnu se do rtu, abych přestala blábolit. „Ještě jednou se omlouvám, že jsem tě zatáhla do tohoto... divadýlka. Měl by ses vidět. Já, úplně cizí člověk, na tebe skočím jako šílená a mluvím o lubrikantu. Taková hrůza.“ Mávám rukama.

„Hmm. Už to není taková hrůza.“ Přejede mě pohledem, na dlouhou chvíli se zase zastaví u rtů.

Zadrhne se mi dech.

Kdo vlastně jsi?

Co děláš v téhle žumpě?

„Děkuju za záchranu,“ řeknu tiše.

Vteřiny plynou a ticho narůstá, nevím proč, ale je to jako...

Venku zatroubí klakson a vyruší nás. Trhnu sebou a on zamžiká. Zvedne tašku a klíč od pokoje. Odložil si je předtím na židli, když jsme vstoupili. Zvědavé oči se znovu upřou na moje hrdlo. „Ehm, nepotřebuješ ode mě... ještě něco?“

„Jestli potkáš Clinta, zle se na něj podívej, třeba se můžeš bušit do hrudi, ale žádné násilí. Nechci, aby ses kvůli mně dostal do maléru. Jo, mimochodem, řekla jsem mu, že se jmenuješ Darcy.“

Zvedne jedno obočí.

„Hrdina *Pýchy a předsudku*,“ dodám na vysvětlenou.

„Tím pádem jsi nejspíš Elizabeth Bennetová?“

Zabte mě. On zná Jane Austenovou.

„Ano,“ vyjeknu. „Ty čteš?“

Obličej mu změkne úsměvem. „*Pýcha a předsudek* byla mámina nejmilejší knížka.“

Byla? Slyším z jeho hlasu bolest ztráty. Už s ním cítím soudržnost.

A než stihnu odpovědět, hodí si tašku přes rameno, a jako by pečlivě promýšlel další slova. „Bydlím vedle tebe z druhé strany. Kdybys něco potřebovala, zabouchej na zeď nebo přijd', jo? Ochráním tě.“

Ochráním tě.

Z hluboké studny v mém nitru nechtěně stoupají emoce.

Nikdo mě nikdy nechránil, až na babču, a ta už není.

Byla jsem ochránkyní sebe i svých sourozenců ode dne, kdy je přivezli z porodnice zabalené do deček. Ujala jsem se role jejich mámy s divokostí, která pramenila z instinktu. Uchovala jsem nás tři v bezpečí tím, že jsem dělala, co bylo pro přežití třeba. Někdy to znamenalo vylézt s dvěma batolaty po rozviklaných schodech a schovat se na půdě. Spali jsme tam ve stísněném skladovacím prostoru mezi vánočními ozdobami a starým oblečením, dokud běsnění v domě neopadlo.

„Jsi v pohodě?“

Kývnu, zaženu vzpomínky. „Po pravdě řečeno, nevadí ti, když budu později vydávat hlasité zvuky, jen aby viděl, že se, však víš, dobře bavíme?“

Upře na mě zase ten svůj pohled, skoro hmatatelný, jehož intenzita jako by po mně sahala a přitahovala mě blíž. Tělo mě brní a napětí v místnosti houstne možnostmi.

Představuju si, jak tiskne ty smyslné rty na moje, ruce na mých nadrech...

Cože? Nejhorší nápad všech dob.

Právě jsem se rozešla s chlapem. *Vzpamatuj se, Emmy. Od teďka už jen kočky. Mňau.*

Ne že by měl Lambo zájem. Takhle patrně kouká vždycky.

„Jenom nechci, aby sis myslel, že mě někdo doopravdy vraždí, až začnu křičet: „Ach, Darcy, jo, jo, jo!““

Rozesměje se. Ten člověk se směje! Celý obličej se mu promění, oči se svraští a ve tvářích se objeví dva dolíčky.

Málem se rozteču.

„To jsem asi dobrý, co?“ nadhodí.

„Můj králíček je vždycky dobrý.“ Ježíši. Proč jsem to řekla? „Nejspíš už bys měl jít, ať můžu řvát do polštáře trapností.“

Ušklíbne se. „Jasně. Tak zatím.“

Chci říct něco chytrého. Zvednu palec. „Beru tě za slovo.“

To nebylo ono.

Beze slova se ujistí, že vzduch je čistý, pak mávne na rozloučenou a vyjde ven.

Ještě pořád mám zdvižený palec, když zavírá dveře. Zastrčím západku a zajistím řetěz.

Zabořím obličej do dlaní. Co to propána bylo. Myslí si, že jsem maniak her se jmény, co pije prosecco!

Žuchnu na postel a hlava se mi točí z našeho střetnutí.

Nemůžu uvěřit, že jsem se na něj takhle vrhla. Prostě se to... stalo.

Nejdřív byl trochu nevraživý, naprosto pochopitelně, ale pak se nabídl, že se s Falešným Clintem popere. Zaboxuju do vzduchu. Ať už nesnáší kočky, nebo ne, je dobrý.

O několik hodin později se probudím a pozoruju z okna, jak slunce klesá za obzor. Polovina oblohy je ještě tmavá, druhá polovina zbarvená do růžova a ruda. Je to hezké, ale nemůžu se dočkat, až budu zase doma. Nestojím o kaktusy. Chci Central Park, svou rodinku a knihkupectví.

Seberu šaty a jdu se osprchovat. Nemám moc z čeho vybírat, ale najdu čisté kalhotky, šedé tepláky a tričko „Arizona Rocks“, které jsem si koupila včera. Stojím pod horkou vodou a zvažuju možnosti večere, buď si objednat donášku pizzy, nebo čínu. Než vyjdu zpod sprchy a osuším se, jsem už rozhodnutá pro čínu.

Stojím před zrcadlem a pohled se mi zastaví na ma-

lých jizvičkách od operace po obou stranách hrudního koše. Přejeďu prstem vyvýšené červené plošky, pak si položím ruku na srdce. Naštěstí nemuseli operovat v otevřeném hrudníku. Cesta skrz žebra byla nejlepší možnost, jak minimalizovat chirurgický zásah s co nejkratší dobou zotavování. Vzdychnu a jsem vděčná za normální pravidelný tep.

Rozdělím si vlasy pěšinkou uprostřed a rozčešu je. Motelová koupelna nedisponuje fénem, takže si promáčkám pramínky. Až uschnou, bude mi až do poloviny zad splývat divoká hříva blond kučer. Kdybych je natáhla, budou mi sahat pod lopatky. Vytáhnu taštičku se šminkami, nanesu si na obličej podkladový krém a rozetřu ho. Následuje řasenka, jen abych nebyla tak bledá. Třpytivý lesk na rty.

Zasměju se, když mi dojde, že nemám kam jít.

Možná půjdu vedle a pokecám s G. Mohla bych mu koupit večeri, když uvážím, čemu jsem ho podrobila. Uf. Škoda že s sebou nemám hezčí oblečení.

Když vyjdu z koupelny, začne mi zvonit telefon a naplní mě děs při zjištění, že volá Missy. Jsem na vážkách, jestli to mám vzít, ale nakonec žuchnu na postel a přijmu hovor. Missy je Kianova osobní asistentka a docela jsme spolu vycházely, jenže nakonec je jeho poskok.

Hlas má tlumený. „Emmy! Díkybohu!“

Rozezní se ve mně alarm. „Co se děje?“

„Kde jsi?“

„Neřeknu.“

Chrlí ze sebe: „Jsem na toaletě benzinky hned za Tucsonem. Kian je v autě. Vysledoval tvůj telefon, Emmy. Ví, kde jsi.“

„Vypnula jsem mu sledovací appku.“ Před dvěma dny ve Vegas, když jsem ji našla.

Kupovala jsem si šaty na svatbu Kianova kamaráda. V New Yorku jsem si jedny zabalila, černé s průstřihy, ale zapomněla jsem si je vyzkoušet. Při letu do Vegas mi došlo, že v nich budou vidět jizvy po operaci a možná o ně budou i drhnout.

Nechala jsem Kiana spát a šla nakupovat. Byla jsem v jednom butiku ve Vegas, když jsem uslyšela, jak mě volá jménem; pak vrazil do převlékací kabiny, kde jsem zrovna byla. Když jsem se zeptala, jak ví, kde jsem, přiznal, že mi dal do telefonu sledovačku.

Byla jsi pryč tak dlouho, až jsem dostal strach, Emmy.

Na to jsem mu neskočila. Nešlo jen o starost o mě. Vtrhl do mého soukromí a udržoval si přehled o tom, kde jsem, aby mohl tajit, co dělá *on*.

„Znovu ji nainstaloval a schoval pod jinou appku,“ řekne Missy.

Zaskřípu zuby. „Vidíš ten motel za benzinkou?“

„Jo. Tam asi jede. Pořád se ho ptám, ale nechce odpovédět. Je fakt našťvaný, protože nebereš telefon.“

„Nemá dneska večer zkoušku na svatební hostinu?“

„Řekl Dannymu, že je mu špatně. Jeho nejlepší kamarád se žení a on se uleje, aby tě hledal. Zrovna teď by měl pronášet přípitek.“

„Není to moje vina, že se rozhoduje blbě.“

Zafuní. „Jestli to chceš ukončit, tak odjed' a vypni si telefon. Už je mi nanic z toho vašeho ,teď jo, teď ne'.“

„Jo, byla bys moc ráda, kdyby bylo po všem. Prostě bys naskočila a ve vteřině mě vystřídala.“ Odmlčím se, hlas se mi zadrhává. „Ublížil mi, Missy. Dej si na něj pozor. Prosím.“

Zase zafuní. „Nevím, proč bych to měla chtít vědět. Je to můj zaměstnavatel.“

Ne, je víc než to.

Jen co jsem dorazila do Vegas a setkala se s nimi v hotelu, chloupky se mi zježily spodním proudem napětí, které jsem vnímala. To, jak se ošívala, jak po něm zas a znovu pokukovala. To, jak se on na ni *nedíval*. Přijeli tam pár dní přede mnou a věřila jsem cosi shnilého. Jasně, můj vztah s Kianem byl bouřlivý a několikrát jsme se rozešli, ale vždycky jsem věřila, že je mi věrný, když jsme spolu chodili.

Nález dámských krajkových bílých kalhotek pod jeho postelí potvrdil mé podezření.

Pak ta strašná hádka, co následovala – poslední kapka.

„Zrovna teď házím oblečení do tašky, co spolu mluvíme. Dalas mi doslova jen pár vteřin.“

„Byl se mnou v autě. Nemohla jsem ti zavolat. Posílala jsem textovku.“

Spala jsem.

„Nedokáže se soustředit, když jde o tebe,“ dodá dočteným tónem. „Potřebuje se připravovat na příští sezonu...“

Ukončím hovor a vypnu telefon. Lítám po místnosti, popadnu bonbony a vodu. Ruce se mi třesou a hlava se točí, jak se snažím během vteřin vytvořit nějaký plán.

Není čas volat taxi nebo Uber, a navíc nechci používat telefon, dokud nebudu moct vymazat tu appku, co mi nainstaloval. Mohla bych použít pevnou linku na pokoji, ale není tu telefonní seznam a musela bych zapnout mobil, abych našla číslo na taxikářskou firmu. Mohla bych zavolat na recepci o informace, ale jestli jsou kousek odtud, neměla bych čas. Mohla bych se schovat na schodišti nebo někde v temném koutě, ale jak znám Kiana, pročeše tady každý centimetr. V duchu ho vidím, jak chodí po okraji pouště kolem motelu a svítí si baterkou z telefonu. Momentálně si myslí,

že mě dostane zpátky tím, že mi ukáže, jak moc mu na mně záleží, když kvůli mně obětuje svatbu.

Vidíš to, cestoval jsem hodiny, abych tě zase držel v náruči. Ty spod'áry tam byly nechané naschvál – aby nás rozeštvaly.

Už jsem skoro venku ze dveří, když zahlédnu na psacím stolku klíče. Od lamborghini. G je tam asi nechal náhodou. Popadnu je, vyřítím se ze dveří a že-nu se k jeho pokoji. Klepu a volám ho jménem.

Mayday. Mayday.

Prosím. Otevři. Nech mě schovat ve tvém pokoji.

„Tady je Emmy, G!“ klepu rychle.

Nereaguju jen na to, že se Kian zlobí; taky na svou slabost. Ten chlap umí dotírat. Bude mě prosit za odpuštění, řekne, že se omlouvá za tu sledovací appku, že se Missy nikdy ani nedotkl, že ho mrzí, že na mě vztáhl ruku. Bude pronášet cituplné sliby se slzami v očích a já bych mohla taky prostě nastoupit do jeho auta a vrátit se s ním do Vegas.

Srdce mi buší a divoké představy víří v hlavě.

Počkat.

Nemohla bych si „půjčit“ Lambovo auto?

V hlavě mi zazní babčín hlas. *Jestli to působí jako špatnost, tak to patrně je...*

Vytáhnu z kabelky notýsek a načmárám sotva čitelnou zprávu.

G

*Jsem v naléhavé situaci! Nechal sis klíče u mě v pokoji
a já ti půjčila tvoje auto. Najdeš ho v Tucsonu
u letiště. Peníze za benzin a klíče nechám zastrčené
na pneumatice. Ještě jednou děkuju za pomoc. PROMIŇ!
Emmy*

Zastrčím lístek pod dveře a vyřítím se po pavlači.

Po schodišti nejvzdálenějším od hlavní recepce se běhnu dolů a pak přes parkoviště. Stisknu dálkové odemykání lamborghini a auto se odemkne. Padne na mě úleva, když otevřu nóbl dveře a vklouznu dovnitř. Vypadá to tam jako ve vesmírné lodi. A páni, voní to jako on, kořeněná mužská vůně smíšená s luxusní vůní kožených sedadel.

Snažím se přijít na to, jak se startuje, když na parkoviště zajede černý escalade. S heknutím se přikrčím na sedadle, protože poznávám Kianovo auto z půjčovny. Zaparkuje před recepcí a vystoupí.

Cuká se mu čelist, když rázuje ke dveřím. Je oblečený v černém, od martensek až po drahé tričko s umělými trhlinami. Prsty zdobenými masivními stříbrnými prsteny si poklepává ze strany o stehno. Myslívala jsem si, že jeho hněvivá aura je jen důsledkem toho, že je sexy chlap s vnitřními démony. Což je pravda. Je nervák.

Oči se mi zavřou, abych vymazala obrazy toho, jak mě objímal, když zemřela babička, jeho tichý hlas, když mi sděloval, že všechno zařídí, že se postará, aby měla pohřeb, jaký si zaslouží. Pak následoval kar. Zatímco já byla na hadry, objednal do bytu catering a výzdobu z bílých kal, jejích oblíbených květín. Vybaví se mi, jak mě pár měsíců nato nesou na pohotovost a jeho tvář je ztrhaná úzkostí. Ještě cítím dotek jeho rtů na čele, vláhu jeho slz...

Zaplaším to. Musím to ukončit. *Nejsem* moje matka.

Motor lamborghini s burácením ožije a já se zvolna sunu z parkoviště, pak dupnu na plyn a zamířím k letišti.

Promiň, G.

Kapitola 3

GRAHAM

Další den odškrtnutý z mé pouštní odysey. Těžce vydechnu, jak na mě dolehne déžá vu.

Něco mi ale někde uniklo.

Bylo to střetnutí s Emmy?

V myšlenkách se mi zase vybavují modřiny na jejím hrdle, tmavé fličky po obou stranách, které se podezřele podobají otiskům prstů. Jasně, vycítila, že jsem si jich všiml, a zvedla si límec košile, ale já je viděl. Jakmile vyprchal počáteční šok z našeho „seznámení“ a já se na ni soustředil, vycítil jsem křehkost, kterou skrývala pod frajeřinou. Zašklebím se. Kapku jako já.

Málem jsem zaklepal na její dveře, abych se zeptal, jestli nechce jít na večeři, ale usoudil jsem, že potřebuju být sám, abych přišel na to, co bude na téhle cestě následovat.

Dvě věci, které vím jistě, jsou: už jsem viděl dost přejetých pásovců, aby mi to stačilo na celý život, a tohle místo je kurva opuštěné.

Ano, jsem tady, abych mohl jezdit autem po poušti, ale skutečná myšlenka se zrodila ze snu, ve kterém

jsem viděl nekonečnou dálnici v poušti. Mám teorii, že obrazy, které se mi zjevovaly, když jsem byl „mrtvý“ na hřišti, přicházejí, zatímco spím, nebo si možná jen moje podvědomí vytváří nahodilé představy, aby mi vynahradilo frustraci z toho, že nejsem schopný si je vybavit.

Až na toho leguána na tabuli motelu. Intuice mi řekla: *Tohle, tohle.*

Strhl jsem volant a zajel na parkoviště.

V hlavě se mi šíří bolest, masíruju si spánky a sugeruju jí, aby zmizela. Zašátrám v kapse džínů a vytáhnu prášky a jeden strčím do úst. Sáhnu po kafi a kvapně se napiju.

Moje diagnóza zní postkontuzní syndrom – bolesti hlavy a závratě, dvě věci, které fotbalista nepotřebuje. U hráčů nejsou nic neobvyklého a obvykle ustoupí do několika měsíců, ale ty moje pořád trvají.

Sedím v Roller Diner přes ulici od motelu. Z jukeboxu zpívá Patsy Clineová. Nade mnou se zvolna otáčejí stropní ventilátory a tiše vrčí na pozadí cinkotu talířů a příborů. Je tu cítit mastnota a káva. Vybral jsem si místo k sezení v nejtemnější části restaurace.

„Tady to máte, naši dnešní specialitu,“ oznámí číšnice medovým hlasem, když přede mě klade kuře na medu s rýží a vaječnými rolkami.

„Skvělé.“ Jídelní lístek jsem skoro nepřečetl.

„Můžu vám přinést ještě něco? Vodu? Kávu?“ Ruka jí sklouzne k boku, upozorňuje na křivky těla, které vyplňují růžovou uniformu. Je přitažlivá, s tmavými vlasy a rudými rty.

„Všechno mám.“

Usměje se a otálí.

Zvednu jedno obočí.

„Málem jsem zapoměla na váš koláček pro štěstí.“

Vezme ho z tácu a položí na stůl, pak na mě vyčkávavě zírám.

Máma milovala koláčky pro štěstí a horoskopy a kvůli ní si ho nikdy nenechám ujít. Skoro jako by se mnou jejich prostřednictvím mluvila. Rozlomím koláček a vytáhnu kousíček papíru. Nikdy jsem nebyl z těch, co s tím čekají až po jídle.

Vyjdi z temnot a přijmi slunce. Mžikáním potlačím emoce, které mě štípou pod víčky. Zní to přesně, jako by to říkala ona. Jsem v temnotě už od toho sejmutí na hřišti.

Číšnice pořád ještě neodešla. Zachichotá se a já vzhlédnu. „Ehm, nejste Graham Harlan, co hraje v útku za Pythons? Víte, kuchař říkal, že to jste vy, ale já na to: ‚Co by propána dělal v Old Townu?‘ Vsadil se se mnou o pět babek, že jste to vy. Jste to vy?“

Za normálních okolností nejsem nejpoznavanější hráč z týmu. Na to mají patent quarterbackové a wide receiveři, ale po Super Bowlu byl v televizi celý tým. Posbíral jsem trochu běsných fanoušků, z toho spoustu ženských, a taky četné žádosti o interview, a reklama to sice byla skvělá, ale nepatřím k těm, co se veřejně svěřují se svým životem.

„Jo, jsem to já,“ zahučím.

Vývalí oči. „Páni! Sem nikdy nikdo slavný nechodí. Zaplaťpánbůh, že váš tým vyhrál, vidíte? Myslím jako potom...“

Zvednu ze stolu jídelní hůlky. „S dovolením...“

Posadí se. „Můžu se vás na něco zeptat?“

„Ne.“

„Je to pravda, že jste umřel?“

Zacuká mi čelist.

Ano, srdce mi přestalo bít. Nedýchal jsem. Oživil mě defibrilátorem. Týden jsem byl v nemocnici, kde

mě monitorovali. Moje symptomy na hřišti odpovídaly tomu, čemu se říká „klinická smrt“. Většina expertů říká, že po čtyřech minutách bez kyslíku začnou mozkové buňky odumírat a části mozku umírají: nejdřív spánkový lalok, kde jsou uložené vzpomínky.

Byl jsem mimo necelé dvě minuty.

Užuž jí chci říct, ať si hledí svého, když vtom mi zazvoní telefon.

„Mohl bych mít trochu soukromí?“ zeptám se jí.

„Aha. Jistě, jo. Stálo to za prohranou sázku, už jen vás poznat. Popovídáme si potom. Končím v deset.“ Mrkne na mě a přistrčí mi přes stůl kousek papíru s napsaným číslem. Odpluje a já lístek zmačkám.

„Ahoj,“ řeknu Brodymu.

„Halelujá, můj velký bratr žije! Povídej. Přišel jsi na to, jak to bylo s tím snem?“

Směju se a v duchu ho vidím v jeho bytě na Manhattanu. Pravděpodobně je na balkoně, popíjí prvotřídní martini a kochá se výhledem na Central Park. Vsadím se, že má na sobě volné kalhoty a tvídové sako. Ponožky bude mít barevně sladěné. V sedmadvaceti je o tři roky mladší než já a vypadá jako kopie naší matky, s pískově blond vlasy a úsměvem. Zdědil její zábavnost a spontánnost, kdežto já jsem tmavý a temný po otci.

„Už jsem viděl kojoty, kukačky kohoutí, hady a tarantuli velkou jako moje ruka. To by ses posral.“

„Hnus. Ale rozluštil jsi svůj pokec s Bohem, když jsi byl mrtvý? Představuju si Jeho Svatost jako královnu Alžbětu s perlami a v bledě modrém kostýmu.“

„Tvůj Bůh je britská panovnice?“

„Tvůj ne?“

Zasměju se. „Našel jsem zajímavý motel, jmenuje se Zlatý leguán. Už jsem spal v lepších stanech.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Moje drahá nevěsta.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.